

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραύομεν καὶ πάλιν σ'τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κί' ἐνακόσια καὶ δεκακοκτώ,
νάνα καὶ Ταμίσι σ'έλους ἀνοικτώ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόξεμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκτω φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ'τὸ γέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τοσκαπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σόματα «Ρωμηιοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κί' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Σήμερα τοῦ Μάρτη
εἰκοστὴ τετάρτη.

Χίλια δεκακοκτὸ καὶ τετρακόσια,
μεγάλην ἑορτὴν γεραίρ' ἢ γλώσσα.

**Τοῦ Μαρτίου πάλι
τελεστὴ μεγάλη.**

Α'

Πέμπτη τοῦ Μάρτη κί' εἰκοστὴ,
σχόλη γιὰ μᾶς ἔσχωριστή.
Ἄμορφ' ἡμέρ' ἀληθινά,
ποῦ διώχνει κάθε λύπη,
καὶ πρᾶσινίζουσε βουνά
καὶ μαραμμένοι κῆποι.

Αἰσχύλων ἄκουσε χορούς,
γύρισε πάλι σὲ καιρούς,
ποῦ φλογερός ἐσφρίγας.

Ψυχὴ καὶ νοῦς ξαναπετᾶ...
ὁ Πατριάρχης μὲς κυτῆ
καὶ τῶν Φερῶν ὁ Ρήγας.

Πάλι τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
γυροῦν σ'τὴν πρώτη των φωλιά,
μάννα πολυπαθοῦσα.

Ἄμορφ' ἡμέρα καὶ σεμνή,
ποῦ λευκοφόρα τὴν ὕμναι
τῆς Ἑυθερίας ἢ Μοῦσα.

Ἄς τὴν γιορτάσωμε ξανά...
ἄμορφ' ἡμέρ' ἀληθινά
τῶν ἐθνικῶν ὄνειρον.

Ἄποῦ τοῦ Γένους ἡ ψυχὴ
κάνει καὶ πάλι προσεσχὴ
σὲ μνήματα μαρτύρων.

Σὲ φλόγες ἀσβεστης φωτιᾶς
κυτῆζώο δάφνης καὶ μυρτιάς
ἀμάραντα κλωνάρια.

Καὶ ξανακούεται τρᾶνὴ
μὰ Πανελλήνιος φωνή:
ὡς πότε παλληκαρία;

Ἄ! τί φωνὴ παρηγοριδῆς!..
τὰ στήθη τῆς παλληκαρίας
καὶ πάλι τὰ φτερόναι.

Καὶ βλέπω γέρι νὰ κυτῆ,
καὶ τόσα πάθη ποταπὰ
καὶ μίση νὰ σαρώνη.

Β'

Μέσα σ'τῶν φυλῶν τὴν πάλην
νέος ξεπροβάλλει Μάρτης...
τί βροντοφωνεὶ καὶ πάλιν
τῶν Φερῶν ὁ πρωτομάρτης.

Σηκωθῆτε σὸν καὶ τότε...
τὴ στεριὰ καὶ τὸν γιαιλό
ὡς φωτίσουν ἀστραπαῖς.

Κράζω πάλιν: έως πότε;
και τὰ μάτια μου σφαλῶ
να μή βλέπω πιά ἄντροπαις.

Τὰ τραγούδια τὰ δικά μου δὲν ἀρέσανε σ' ἐκείνους,
ποῦ τρυφῶν σὲ σκλάβων θρήνων,
και τοῦ Ρήγα σας ἢ ῥημαις ἦσαν ἀσφυξιόγνα
γιὰ τυράννους, ποῦ ἔφορῶσαν τὴν Καισαρικὴ κορῶνα.

Τὰ τραγούδια μου, παιδιά, πέταξαν σ' τοὺς σκλάβους
και τὰ λένε τῶρ ἀκόμη, [πέρα
και γι' αὐτὰ τὸν ποιητὴ τόνεπηάσανε μιὰ μέρα
τῆς Αὐστρίας ἀστυνόμοι.

Τοῦ Φεραίου σας οἱ στίχοι
δὲχως τέχνη καμωμένοι
και μὲς σ' τὴ σκλαβιά γραμμένοι.

Ἔγιναν σαλιγγῶν ἴχιοι
και κηρύγματα τρανά,
ποῦ σαλέψανε βουνά.

Κάθε μάγυρος τὸ σκῆνος
τὸ βεβήλωναν φονιάδες,
τὸ βεβήλωναν δεσπότες.

Ἦμορφος καιρὸς ἐκείνος,
ὅπου ἔβῆν ἦσαν Ραγιάδες
διὰν ἀκουσαν: ὡς πότε...

Σεῖς οἱ μεγάλοι ποιηταί, τῆς ῥίμας οἱ τεχνίται,
καιρὸς τὰ τραγουδάειά μου νὰ ξαναθυμηθῆτε
Καιρὸς σὲ κάμπους, σὲ βουνά,
και σ' ἄψυχα λιθάρια,
νὰ ξεφωνήσετε ξανά:
ὡς πότε παλληκάρια;

Και τώρα πάλι, ποῦ σφαγεῖς
ἐφάνησαν αἰμοσταγεῖς
και στυγεροὶ δεσπότες.

Ἐμπρός, μὴ λησμονήσετε
τρανά ν' ἀναφωνήσετε
τὸ θούριον: ὡς πότε;

Ὡς πότε, μὲ σπιθόβολαις φωνάζετε ματιαῖς
ἔμπρός σὲ προγόνων τάφους,
και ξανατεφανώνετε μὲ δάφναις και μυρτιαῖς
παλληκαριῶν κροτάφους.

Ὡς πότε πόνοι και λυγμοί,
ὡς πότε μόνον στεναγμοὶ
θ' ἀκούωνται σ' τῆς ἀδρας;

Ὡς πότε βούρκων εὐωδιαῖς
θ' ἀποναρκώνουνε καρδιαῖς
ἀπὸ τὴν πίκρα μαύραις;

Ὡς πότε, ξεφωνίζετε, μέραις και νύκτες τρόμου;
ὡς πότε θὰ μαραινεσθε μὲ τὸν παλῆθ τὸν χόρτη;
και πότε κ' ἄλλο μάρμαρ σὰν τοῦτο τὸ δικό μου
λυτρώσεως και ἑλευθερίας θὰ κηλαθήσῃ Μάρτη;

Σεῖς οἱ μεγάλοι ποιηταί, τῆς ῥίμας οἱ τεχνίται,
καιρὸς τὰ τραγουδάειά μου νὰ ξαναθυμηθῆτε,
κ' ἔκτυπηθοῦνε τυράννοι κ' ἔκτυπηθοῦν δεσπότες;
ποῦ τροβαδούρους σκιάζονται σὰν κράζουν: ὡς πότε,

Ὡ μητέρα πικραμένη,
σὰν και πρὶν ἀρματομμένη
καιρὸς εἶναι νὰ φανῆς.

Νίκης δάφναις ξανατόγαι,
και τὰ θούρια τοῦ Ρήγα
μὴ και τώρα λησμονῆς.

Μέσα σὲ καιροὺς τρομάρας
βγάλε πιά τῆς φαγομάρας
τὸ σαράκι, τὸν καρκίνο.

Κτύπησε κ' ἔδω κ' ἔκει
ἀσπρη και παρθενική
σὰν τοῦ Γαβριὴλ τὸν κρῖνο.

Γ'.

Τέτοια λαλεῖ και πάλι
σὲ μιὰ χαρὰ μεγάλη
σχόλης ξεχωριστῆς
παλῆθ τραγουδιότης.

Τέτοια λαλεῖ και πάλι
σὲ μιὰ χαρὰ μεγάλη
κάποιος Βελεστινιώτης
τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.

Ὅπου σ' ἐνὸς πλατάνου
τὸν Ἰσκιὸ καθισμένος
χωρὶς ζυγὸν τυράννου
φανατόσηκε τὸ Γένος.

Τέτοια λαλεῖ και πάλι, κ' ἀπ' ὀλλαις τῆς μερταῖς,
κελάγη και στερταῖς;
κ' ἀπὸ προγόνων τάφους, βιμούς, προσκυνητάρια,
ξαναφονάζει τώρα
μιὰ Μοσὸ ἄρματοφόρα:
ὡς πότε παλληκάρια ;